

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 353/2011-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. Š., P., t. č. vo výkone trestu I., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 140/2009 a jeho rozsudkom z 29. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júla 2011 doručená sťažnosť P. Š., P., t. č. vo výkone trestu I. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 140/2009 a jeho rozsudkom z 29. septembra 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 140/2009 z 29. septembra 2010 „za niekoľko skutkov“ odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 7 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia. S týmto rozhodnutím okresného súdu sa však „nestotožňuje“ z týchto dôvodov:

„Vo výpovediach poškodených sú rozpory o tom, aký mal skutok priebeh. Svedkovia, ktorí boli vypočutí mali len sprostredkované informácie, no osobne sa na mieste činu nezdržiavali. Sudkyňa mi nepovolila vyjadriť sa k prejednávanej skutočnosti počas pojednávania na OS, resp. vyjadriť sa k výpovediam, čo je uvedené na zvukom zázname z pojednávania čo v súhrne značí:

- pochybnosť vo výpovediach poškodeného*
- neprípustnosť výpovede svedkov, ktorí sprostredkovali len to, čo im opísali poškodení*
- porušenie článkov ústavy SR skutočnosťou, že som sa k predmetným skutočnostiam nemohol vyjadriť.“*

Na základe uvedeného sťažovateľ požadoval, aby ústavný súd „preskúmal zákonnosť rozhodnutia“ okresného súdu a svojím rozhodnutím vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 140/2009 a jeho rozsudkom z 29. septembra 2010 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 2 ústavy) a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy). Zároveň navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie okresného súdu a nariadiť mu „opravu“ napadnutého konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 140/2009 a jeho rozsudkom z 29. septembra 2010.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Ústavný súd už viackrát vo svojej judikatúre uviedol, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých v súvislosti s napádaným postupom okresného súdu sťažovateľ namieta v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania postupu, ako aj rozhodnutia okresného súdu vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 140/2009 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovateľ podľa zistenia ústavného súdu napokon aj účinne využil a proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 To 31/2011 z 2. júna 2011. Na základe sťažovateľom podaného

odvolania bolo povinnosťou krajského súdu v rozsahu svojho preskúvacieho revízneho oprávnenia vo vzťahu k rozsudku okresného súdu, ako aj k postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, v podstate vyrovnáť sa s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ na adresu tohto rozhodnutia a postupu okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom. Rozhodnutie krajského súdu ani jeho postup sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu nenamietal.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Navyše vo vzťahu k namietanému poručeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť je v tejto časti aj zjavne neopodstatnenou.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Podstata základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy spočíva v tom, že ten, kto bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na všeobecný súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia.

V prípade sťažovateľa absolútne nešlo o rozhodnutie orgánu verejnej správy, ale o rozhodnutie všeobecného súdu v trestnom konaní. Je teda zrejmé, že medzi namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy a označeným postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 140/2009, resp. jeho rozsudkom z 29. septembra 2010 chýba akákoľvek príčinná súvislosť, čo by bolo dôvodom pre rozhodnutie ústavného súdu o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa v tejto časti aj ako zjavne neopodstatnenej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2011